

Møde eller, synes man ikke om det, saa det ældste Medlem; men jeg vilde foretrække det førstvalgte af Medlemmerne til det.

Saa er der § 14, som indeholder Bestemmelser om, hvad Menighedsraadet har at gøre. Der er her en Ting, som kommer igen i en senere Paragraf, som jeg føler mig kaldet til at nævne, det er om Forholdet med Hensyn til Læsning i Kirkedøren og Kirkesangertjenesten. Der er jeg af en enkelt Mand netop i denne Tid og tidligere gennem mange Aar mange Gange af mange forskellige Lærere bleven opfordret til, naar Lejlighed gaves, at gøre opmærksom paa det for mange Lærere alvorligt trykkende og tidt stærkt sindsoprivende i at skulle være Kirkesanger. Men jeg ser jo, at den ærede Kirkeminister netop i sin Begrundelse har Øjet stærkt henvendt paa denne Side, og jeg forstaaer det saaledes, at det er Meningen ved Lejlighed at lovgive paa dette Omraade, saaledes at de Tanker, jeg her fremsætter, kunne ske Fyldest. Jeg nævner det altsaa som Udtryk for noget — jeg kan godt bruge det Udtryk — af et Livskrav, der mange Steder er til Stede, og som bør imødekommes, naar der er Tid og Lejlighed dertil. Der er gjort en ganske svag Begyndelse her, men den kan jo blive stærkere ved en senere Lovgivning, og den bør være det.

Saa skal jeg endelig med Hensyn til §§ 15 og 26 nævne en Ting. Der findes i § 15 Udtrykket „udkræves“ og i § 26 Udtrykket „Antallet“. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at vi kunde nøjes med at sige „kræves“ og „Tallet“. Det er en Ting, jeg henstiller. Jeg har ved visse Lejligheder tidligere gjort opmærksom paa, at et Udvalg, som vi ogsaa have nu, men som vi ikke mærke meget til, nemlig Udvalget angaaende Lovenes sproglige Affattelse, kunde tage det op. Der var en Tid for mange Aar siden, hvor det gjorde sig ret stærkt gældende; jeg skal kun nævne et enkelt Punkt. Der blev en Gang i flere Love brugt det Udtryk „erholde“, men Sprogudvalget fik det ud og satte Udtrykket „faa“ i Stedet, og det var vistnok meget rigtigt og korrekt. Men nu er det sluppet op igen i den nyere Lovgivning og navnlig ogsaa i de ministerielle Skrivelser, ikke at tale om Finansloven; der møde vi det atter og atter. Jeg tror, det var ønskeligt her at sørge for, at Sproget ogsaa i denne Henseende blev mere rent dansk, end det i mange Tilfælde er.

Saa komme vi til § 19. Den begynder saaledes: „Til Fremme af Menighedsplejen

skal Menighedsraadet forvalte“.... Det er et Udtryk, som jeg, som det vil fremgaa af, hvad jeg tidligere har udtalt, slet ikke synes om. Jeg mener ikke, at det er nogen Menighedspleje, her tales om; det er mærkeligt, at samme Paragraf ender med, at „en Valgmenighed kan ved sine Guds-tjenester i Sognekirken have anbragt en Bøsse til sin egen fri kirkelige Fattigpleje“. Der siger man altsaa „Fattigpleje“; det vilde falde mig meget naturligere ogsaa at sætte Fattigpleje det andet Sted. Noget helt andet er, at jeg tror, at man skulde slet ikke have noget med denne Pleje at gøre. Jeg tror, at den fornøftigste og naturligste Anvendelse af de Penge, som indkomme, hvor der er Plads til, at det kan ske, er, at de overgives til en organiseret Menighedspleje. For at illustrere, hvor lidt det har at betyde med disse Blokpenge, vil jeg sige, at i den Kommune, hvor jeg er Menighedsraadsmedlem, have vi kun 12—15 Kr. om Aaret i Blokken, medens der raades over betydelige Beløb i de to store Foreninger, som særlig give sig af med Menighedspleje, og hvoraf den ene bestaar af Medlemmer af forskellige Retninger, baade af Missionsfolk og grundtvigske Kvinder — den kaldes Tabitaforeningen —, og den anden, som hedder Kvindeforeningen, har et mere borgerligt, ja næsten politisk Anstrøg, men tager sig ogsaa særlig af Fattigplejen. Det, der staar om Valgmenigheder, har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg vil nødigt have, at det skulde føre til, at Valgmenighederne altsaa paa den Maade kom til at have en særlig Fattigpleje. Al Fattigpleje skulde være ens, alle indkomne Penge af den Art skulde gaa i de almindelige Hjelpekasser. Enhver virkelig sammensluttet Kirkeforening, som har Præget af at være en Menighed, vil altid have sin egen særlige Fattigpleje, men den har ikke og bør ikke have noget med Lovgivningsmagten at gøre. Medens vi, som sagt, fik 10—15 Kr. om Aaret i Kirkebøsserne, som Menighedsraadet havde at raade over, havde de andre Foreninger til Uddeling Hundreder af Kroner og mange Værdier i Form af Klædningsstykker og Fødevarer, hvormed de efter Undersøgelse af de vedkommendes Forhold gjorde og rimeligvis gennem mange Aar ville gøre stor Nytte.

Dernæst vil jeg omtale en Ting, som blev berørt af et andet æret Medlem. Jeg vilde ønske, at man kunde finde et andet Navn end Menighedsraad, men hvilket ved jeg ikke. Der blev i Gaar af en æret Taler nævnt Kirkenævn, men det slog mig straks,